

Grad beklageligt, at saadanne Vaaben skal kunne hentes fra en dansk Ministers Udtalelser.

Der har i Pressen været nogle Meddelelser fremme om, at Undervisningsministeren tænker paa at indføre noget, der i Pressen benævnes „Ny Europæismen“ i Skolevæsenet. Det lyder lidt mystisk, og jeg glæder mig til at høre Undervisningsministeren ved denne Behandling maa-ske, eller ved Skolelovens Behandling, gøre Rede for, hvad det egentlig er, der tilsigtes (*Undervisningsministeren* [Nina Bang]: Det er andre, der tillægger mig det). Ja, det er jo muligt, at det er andre, der tillægger den højtærede Undervisningsminister disse frygtelige Planer, men det er beklageligt, at Undervisningsministeren har skabt sig en saa daarlig Presse, at det saa villigt tros. Men jeg skal, da Ministeren nu fralægger sig disse Planer, afstaa fra paa nærværende Tidspunkt at omtale dem nærmere og afvente, hvad Ministeren maatte have at sige i saa Henseende.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger om Kirkeministerens Forhold til Pastor Falk Rønne. Denne Sag har jo faaet et særdeles beklageligt Forløb. Der har i Offentligheden rejst sig en vis Uvillie, tør jeg sige, mod den højtærede Kirkeministers Behandling af denne Sag. Men jeg tror dog, at der, naar man belyser den paa rette Maade, vil falde et forsonende Skær over den. Vi kender jo alle de smukke Ord, at „Ingen kender Dagen, før Solen gaar ned“. Og naar der nu opgravedes en Sag, der var 10 Aar gammel, og som Præsten havde al mulig god Grund til at tro var afgjort med den Tilkendegivelse, han havde faaet, og den derefter følgende officielle Anerkendelse, saa er dette, at den tages frem igen netop egnet til at indprente hos Præsten, at ingen kender Dagen, før Solen gaar ned. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det har været saadanne smukke Motiver, der har ligget bagved, naar „Social-Demokraten“ har fremdraget denne Sag, og Kirkeministeren har billiget, at det er sket. Saa kommer man til dette Punkt, at Kirkeministeren foretager et Eftersyn af nogle omstridte Lokaler, og i den Anledning siger man: Ja, men det er dog besynderligt, det er dog stridende mod al Praksis, med, hvad enhver har Krav paa, at et saadant Eftersyn finder Sted, uden at Præsten er underrettet. Men man bør heller ikke være ophidset paa dette Punkt, thi Præstens nærmeste Medhjælper var jo til Stede; Præsten var ganske vist ikke selv underrettet, men den nærmeste Medhjælper var

dog til Stede. Nu er der ganske vist onde Tunger, der siger, at netop denne Medhjælper var Kilden til Angrebet, men dette er jo dementeret, er altsaa ude af Verden, og man maa gaa ud fra, at naar Præsten ikke var der, var netop den første Medhjælper den, der var nærmest til at være der. Og mon det saa ikke i Virkeligheden er en smuk og kærlig Tanke, der ligger bagved? Thi hvis der nu intet fandtes at bebrejde den paagældende Præst — og der fandtes jo intet —, er det saa dog ikke kærligt tænkt, at han skulde ikke have den Uro i sit Sind, som kunde forvoldes ved, at der anmeldtes et saadant Eftersyn? Man har fæstnet sig ved en Udtalelse, der tillægges Kirkeministeren; han skal efter at have set sig om i det paagældende Rum have sagt, at her var jo ganske jævnt og tarveligt, og det var jo godt for en Mand, der skulde vænne sig til jævne Kaar. Ministeren har ikke mig bekendt dementeret, at denne Udtalelse er fremsat, og man har fra visse Sider beklaget sig over den, men skal den mon ikke forstaaes som et Udtryk for, at Kirkeministeren inderligt føler med den paagældende, at han netop siger: Hvor er det dog godt for denne Mand, som nu maaske skal forlade denne Stilling, at han er vant til disse jævne Forhold? Er det ikke netop en saadan inderlig Medfølelse, egentlig meget mere, end man kan forlange af en Minister overfor en simpel Sognepræst, som har gjort sig gældende ved denne Lejlighed? Ja, jeg henstiller kun dette til Overvejelse.

Det er Begyndelsen til denne Samling, at Statsministeren holdt sin Tale. Er det Begyndelsen til Enden? Nogle vil maaske mene det. Forsvarsministerens mærkværdige Udtalelser til et engelsk Blad gav disse Formodninger Vind i Sejlene. Der gaar for Tiden paa det kongelige Teater en Opera, der hedder „Pelléas og Mélisande“. Den sidst nævnte Person bliver gift og siger mærkværdig hurtigt efter, at hun er blevet gift: Jeg er slet ikke lykkelig her! Man forstaar det ikke rigtig straks, men hun gentager det senere, og saa forstaar man det, for da har Ægtemanden lige rykket hende frem og tilbage i Haaret, saa man forbavses over, at det overhovedet bliver siddende paa Hovedet; saa siger hun altsaa: Jeg er slet ikke lykkelig her! Det virker, som sagt, overbevisende. Nu minder Forsvarsministeren mig om Mélisande, for i Fjor, straks efter at han var kommet sammen med de Radikale, sagde han: Jeg er slet ikke lykkelig her! Han begyndte at tale om Valg allerede den Gang. Da forstod man ikke rigtig, hvad der var i Vejen,